

LÁ THƯ MỤC VỤ

Trong số các tù nhân mới chuyển đến trại, ai cũng để ý đến một người tù khá đặc biệt vì dáng đứng tướng đi rất khoan thai, giọng nói trầm âm và từ tốn, cung cách biểu lộ ra một cuộc sống tu hành khổ hạnh. Quả thật, anh em đã nhận xét đúng, người tù đặc biệt ấy tự xưng là “Kim Ngu” của Phật Tổ Như Lai (tức là ‘Con Trâu Vàng’ của đức Phật). Vị ấy là một đạo sĩ ở vùng núi Vạn Ninh, Tuy Hoà, người đã sáng lập nên một giáo phái mới, quy tụ khá đông tín đồ dưới trướng. Đúng là một con người độc nhất vô nhị trên trần gian này.

Tôi dám nói con người ấy ‘có một không hai’ vì tôi chưa hề thấy ai có khả năng lạ thường như đấng “Kim Ngu” này. Mỗi bữa ăn vốn dĩ chỉ có một ít bo bo với vài lát sắn H 34, các tù nhân thường nhai thật chậm ăn thật lâu để kéo dài cảm giác no bụng. Trái lại, vị đạo sĩ này ăn thật nhanh, y như ông nuốt trọng vào bụng mà không hề nhai, xong trở về chỗ riêng, ông nhắm mắt lại trầm tư suy tưởng. Thật ra đây là lúc ông ‘oẹ’ lên từng hạt bo bo rồi thư thả nhồi lại một cách rất bình an. Tôi liên tưởng đến những trư hê dưới quê ngoại mãi tận Đồng Tháp, với những hình ảnh thật thân thương của những con trâu con bò nằm thành thoi nhồi lại cỏ. Chính vì khả năng khác thường ấy mà vị đạo sĩ tự nhận mình là ‘Con Trâu Vàng’ của đức Phật chăng ?

Con người vốn dễ bị thu hút bởi những gì ‘khác thường’, nên trước mắt nhiều tù nhân, khả năng ‘nhồi lại’ đã chứng tỏ một cách hiển nhiên rằng vị này đúng là ‘Kim Ngu’, chứ phàm nhân đâu thấy ai làm được như vậy. Sau này tôi được biết, nhất là qua chương trình ‘Got Talents’, nhiều người cũng có khả năng lạ lùng ấy, mà tiếng Anh gọi là ‘Regurgitator’, có nghệ sĩ nuốt cả những đồng tiền bằng kim loại rồi lần lượt ‘oẹ’ lên từng đồng theo đúng thứ tự, có anh chàng nuốt hai con cá lia thia đỏ và đen, sau đó hỏi khán giả thích xem con nào ra trước, và anh ta đã ‘oẹ’ từng con ra theo đúng yêu cầu, thế mới lạ ! Đó là một khả năng hoàn toàn có thật chứ không phải ảo thuật, nhưng dưới cái nhìn của một số tù nhân thì vị đạo sĩ ấy đúng là một siêu nhân !

Tôi không đủ tư cách để xét đoán về vị đạo sĩ ấy, nhưng tôi dựa vào câu “Xem quả biết cây” để nhận xét cho riêng mình. Đúng là “Nhật cửu kiến nhân tâm” (Lâu ngày mới biết lòng người), càng ngày càng lộ rõ nét rằng vị đạo sĩ ấy rất biết cách khai thác cái khả năng Trời cho để lôi kéo mọi người về với ông. Nhất là ông rất lưu ý đến cách thức người khác chấp nhận hay chống đối ông và phản ứng lại một cách quyết liệt. Như vậy, ông lập nên một đạo để thu hút mọi người về với ông và dừng lại nơi ông. Chứ không phải qua ông mà về với Trời hay với Phật ? Phải về với ông mà thôi ! Ai đi ngược lại, không khéo bị ông ‘xin lửa từ trời’ đốt cho tan tành.

Bài Tin Mừng Chúa Nhật này trình bày việc rao giảng Nước Trời giống như mùa gặt để thu lúa vào kho. Đồng lúa chín vàng mênh mông mà thợ gặt thì ít, Đức Giêsu bảo hãy xin Chủ Ruộng sai thợ gặt đến. Chúa sai các môn đệ ra đi rao giảng mà căn dặn đừng mang theo tiền nong, bao bì, giày dép và cũng đừng chào hỏi kẻ qua đường. Chúa muốn kẻ được sai đi phải lanh lẹ, nhẹ nhõm đi lo việc Chúa mà thôi. Tâm hồn chỉ chú tâm vào việc truyền giáo, không chút mảy may để ý đến cách thức người ta cho mình ăn gì uống gì. Nhất là không được nay ở nhà này mai ở nhà khác hầu được tiếp đãi hậu hỉ hơn và no đủ hơn. Quan trọng hơn cả là người rao giảng không cốt lôi kéo người khác về cho mình mà là về cho Chúa, giống thợ gặt lúa không phải gặt xong đem về chắt vào kho nhà mình mà là gặt được bao nhiêu đều đem về kho lúa của ‘Chủ Ruộng’.

Tất cả những ai đang rao giảng Nước Trời hãy noi gương thánh Phaolô (qua bài đọc 2) vì chắc chắn không ai có khả năng nói về kinh nghiệm truyền giáo bằng thánh nhân. Chính Phaolô mở đường và đi tiên phong trong việc đem Tin Mừng đến cho dân ngoại. Phaolô khuyên nhủ rằng muốn làm ‘thợ gặt’ thì phải áp dụng đường lối của thánh giá, nghĩa là người được sai đi phải từ bỏ chính mình, phải chấp nhận thiệt thòi, phải hy sinh, chứ không phải để được tiếng tăm và vinh dự. Tất cả phải nói như Phaolô : *“Tôi không lấy gì làm vinh dự, ngoài Thánh Giá Chúa Giêsu Kitô...”* Chỉ những ai cư xử như vậy mới xứng đáng là ‘thợ gặt’ chân chính. Những ‘thợ gặt’ giả hiệu chỉ muốn lôi kéo người khác về với mình để được thêm vinh dự và tiếng tăm.

Ai trong chúng ta không được ghi dấu thánh giá ? Không những từ ngày chịu phép Rửa Tội, mà hằng ngày không biết bao lần chúng ta được ghi dấu thánh ấy. Chỉ cần tự hỏi rằng lối sống và hành động của chính mình có phù hợp với thánh giá Chúa Giêsu không ? Ai trong chúng ta không được Chúa sai đi ? Chỉ khi nào chúng ta đi trong đường lối của thánh giá thì ơn cứu độ mới được ban cho chúng ta và lúc đó chúng ta mới có thể mang ơn cứu độ đến cho người khác. Mỗi Thánh Lễ đều đưa mầu nhiệm Thánh Giá nơi bàn thờ vào trong cuộc sống mỗi ngày của chúng ta. Mỗi người chúng ta có nghe tiếng Chúa sai đi ? Và mỗi người chúng ta sẽ góp phần gì vào công trình cứu độ của Chúa ngay trong gia đình mình và giữa cộng đoàn thân yêu này ?

